

IZ 40, 26-31**BŮH ZAČÍNÁ TAM, KDE KONČÍ NAŠE MOŽNOSTI**

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého. AMEN

Píseň 429 Ve Tvém jménu Pane náš

Milost vám a pokoj od toho, který byl a který jest a který přichází. Těmito slovy se připojuji k apoštolovi a zdravím vás při dnešních bohoslužbách, trávených v domácím prostředí.

Dnes slavíme neděli Qasimodogeniti -tzv. Bílou neděli neboli 2. neděli velikonoční. Neděli po vzkříšení Páně.

Poslyšme slova žalmu 116

1 Hospodina miluji; on slyší můj hlas, moje prosby, 2 sklonil ke mně ucho.

Po všechny své dny chci k němu volat. 3 Ovinuly mě provazy smrti, přepadly mě úzkosti podsvětí; nacházím jen soužení a strasti. 4 Vžívám však Hospodinovo jméno: Hospodine, prosím, zachraň mi život! 5 Hospodin je milostivý, spravedlivý, náš Bůh se slitovává. 6 Hospodin je ochránce nezkušených: byl jsem vyčerpán, a dopřál mi zvítězit. 7 Můžeš opět odpočinout, moje duše, neboť Hospodin se tě zastal. 8 Ubránils mě před smrtí, mé oko před slzami, moje nohy před zvrtnutím. 9 Před Hospodinem smím dále chodit v zemi živých. 13 Zvednu kalich spásy a budu vzývat Hospodinovo jméno.

AMEN

Píseň 219 Hory, doly, stráně**modlitba**

Pane Ježíši Kriste, buď pozdraven!

Tvé ruce ještě nesou stopy hřebů, tři dny jsi byl v zajetí smrti, ale nezapomněl jsi na nás, jdeš nám v ústrety.

Nedaří se nám porozumět jak, marně se snažíme přijít na to proč.

Ale Ty jsi přišel:

ne abys odpovídal na naše otázky, ale abys nám ukázal svou tvář.

Jsi živ a svět může jásat.

Haleluja.

Pane Bože, společně s ostatními křesťany ve svých domovech k Tobě v tuto chvíli voláme modlitbou, kterou nás naučil Tvůj Syn a náš Pán Ježíš Kristus: Otče náš....

AMEN

Čtení Jan 20, 19-29

19 Téhož dne večer – prvního dne po sobotě – když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám.“ 20 Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. 21 Ježíš jim znovu řekl: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ 22 Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. 23 Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ 24 Tomáš, jinak Didymos, jeden z dvanácti učedníků, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. 25 Ostatní učedníci mu řekli: „Viděli jsme Pána.“ Odpověděl jim: „Dokud nevidím na jeho rukou stopy po hřebech a dokud nevloším do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím.“ 26 Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se doprostřed a řekl: „Pokoj vám.“ 27 Potom řekl Tomášovi: „Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuji a věř!“ 28 Tomáš mu odpověděl: „Můj Pán a můj Bůh.“ 29 Ježíš mu řekl: „Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“

Píseň 176 Někdo mě vede za ruku

Čtení Izaiáš 40, 26-31

26 „K výšině zvedněte zraky a hledte: Kdo stvořil toto všechno? “ Ten, který v plném počtu vyvádí zástupy hvězd a všechny volá jménem; má obrovskou sílu a úžasnou moc, nechybí mu ani jedna. **27** Proč říkáš, Jákobe, proč, Izraeli, mluvíš takto : „Má cesta je Hospodinu skryta, můj Bůh přehlídí mé právo?“ **28** Cožpak nevíš? Cožpak jsi neslyšel? Hospodin, Bůh věčný, stvořitel končin země, není zemdlený, není znavený, jeho rozumnost vystihnout nelze. **29** On dává zemdlenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému. **30** Mladíci jsou zemdlení a unavení, jinoši se potácejí, klopýtají. **31** Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jak orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení.

Milé sestry, milí bratři.

Bůh začíná tam, kde končí naše možnosti. *On dává zemdlenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému.* To, že si sáhnu na samé dno, že se dotknu vlastních hranic, že si bolestně uvědomím svou neschopnost, že dosáhnu svých limitů – to se může stát mnoha různými způsoby: problémy v rodině, práci, krize víry a mnoho dalších. Některá zdánlivě bezvýchodná tíseň může člověka pronásledovat. Ale: Bůh začíná tam, kde končí moje možnosti.

Bůh začíná tam, kde mám já jen samé otázky

Již tehdy, kdysi, věděli Izraelci velmi dobře, že jim docházejí jejich vlastní možnosti. Byli unavení a neschopní dalších kroků. Takto se cítili ti, pro které zaznělo úplně poprvé toto poselství: Bůh začíná tam, kde končí naše možnosti. A tuto zprávu nedokázali uchopit/přijmout příliš snadno. Již celá léta trval jejich nucený pobyt v cizí zemi, trpěli pod cizí mocí. Velká část jich byla odvečena z Izraele do Babylonie, jejich domovy, hospodářství i polnosti byly jednoduše zabaveny. „Vrátíme se ještě někdy do svého

starého domova?“ Vyvstávalo jim mnoho otázek. Otázek, které byly směřovány k Bohu.

Velmi těžce tato situace zasahovala především ty, kteří se celým svým srdcem spoléhali na Boha. Ty, kteří se nezúčastnili hromadného uctívání cizích model ještě v Izraeli, ke kterému se uchýlila většina Božího lidu. Cítili se Bohem podvedeni: *můj Bůh přehlídí mé právo.* Celou dobu mu důvěřovali, nenechali se zmást, nesešli z pravověrné cesty. „Není to spravedlivé, co se nám teď děje“, říkali. „To jsme si nezasloužili: být tu drženi v zajetí, daleko od svého domova. Jako nějací nevolníci. Pane, jak nám můžeš něco takového udělat? Vždyť jsme neudělali nic špatného. To prostě nemůžeš dělat!“

Mnozí z nich přišli díky těmto úvahám ke krizi víry. Dostali se na své limity, dotkli se svých vlastních hranic. Když přemýšlejí o Boží spravedlnosti, chtějí ji uchopit nějak logicky.

Mnoho lidí takto přišlo o svou víru za války: Tehdy, v těch krutých hodinách, dnech, týdních, měsících, letech...Ptali se: „Jak může Bůh lásky připustit něco tak krutého? Jak může připustit, aby se to stalo? V takového Boha už nemohu a ani nechci věřit.“ A tak s Bohem „skoncovali“.

Co bychom měli – jako křesťané – říci těmto lidem? Mnoho myslitelů, včetně farářů, chtělo hned začít stavět logické mosty. Chtěli vysvětlovat Boží spravedlnost a učinit ji co možná srozumitelnou. Mnozí dali rychlé a jednoduché odpovědi typu: Každý dostane od Boha jen to, co si zaslouží. Jiní kolem toho obestavěli složité filosofické úvahy.

Prorok Izaiáš je mnohem věcnější, střízlivější, realističtější. A tak o Bohu říká: *jeho rozumnost vystihnout nelze.* Jak se vůbec můžeme my – tak maličcí a přízemní lidé – domnívat, že bychom dokázali uchopit a pojmout Boha vlastním rozumem? Že bychom dokázali pochopit v celku, co a proč Bůh koná? Co v jeho podání vlastně znamená spravedlivé a nespravedlivé? *Jeho rozumnost vystihnout nelze.*

Jeho rozumnost vystihnout nelze. To je skutečně odpověď, zbavená všech iluzí. A ne nutně odpověď, kterou očekává ten, kdo se stále neúnavně ptá „proč?“. Je to ale také velmi osvobozující odpověď. Protože pokud to víme, pak si můžeme říct: proč bych vůbec měla vstupovat do tohoto zapeklitého bludiště myšlenek? Když vím, že z nich stejně nic dobrého nevzejde? Že odpovědi nezjistím. Pokud vím, že Boha nelze vystihnout?

Bůh začíná tam, kde se jím cítím být opuštěná.

Jiní Izraelci takovéto úvahy, takové myšlenky, neměli. Jejich nouze a tíseň byla mnohem prostší. Znali Boha a věděli, co mají v obtížných situacích dělat: člověk se má ze všech svých potíží modlit...až bych řekla: člověk se má ze svých potíží vymodlit. Modlili se a modlili. Rok, dva, tři roky. Čas stále plynul a oni se pořád modlili. A přesto se v jejich situaci nic nezměnilo. Nakonec již byli ve svých modlitbách unavení a ptali se sami sebe: „Může to být tím, že na mě Bůh zapomněl? Kdo jsem, že by měl věnovat zvláštní pozornost zrovna mě? *Má cesta je Hospodinu skryta.* Proč by měl mít zrovna pro mě nějaké místo ve svých velkých plánech? Možná, že mě ani nezná.“

A v těchto úvahách je Izaiáš zve, aby počítali hvězdy: *K výšině zvedněte zraky a hleďte: Kdo stvořil toto všechno? Ten, který v plném počtu vyvádí zástupy hvězd a všechny volá jménem.* Už jen nad tím bychom mohli docela dost žasnout. Jen si to někdy schválně zkuste: obrátit své oči k jasné hvězdné obloze a pokoušet se počítat ty mnohé hvězdy.

Na světě dnes žije více než 7,5 miliardy lidí. Jak málo to je ve srovnání s hvězdami! Když dnešní moderní přístroje odhadují pouze na Mléčné dráze něco přes 300 miliard hvězd! To je číslo s 11 nulý. Ve vesmíru pak jde o čísla s 23 nulý...Takové číslo si už ani nedokážu představit – jsou to nějaké triliony hvězd. Neuvěřitelné.

Rozhodně je na nebi mnohem více hvězd, než kolik lidí žije na této planetě. A Izaiáš říká: Bůh je *všechny volá jménem.* Bůh je všechny zná. Každou hvězdu samostatně.

Na to můžeme myslet, když se modlíme: *Věřím v Boha, otce všemohoucího, stvořitele nebe i země.* Neznamená to nic menšího, než fakt, že Bůh zná každíčkou hvězdu. Vždyť je všechny stvořil. Jak by pak neměl znát také každého člověka zvlášť? Jak by mohl jen na jednoho jediného zapomenout? Ne, Bůh na mě nemůže zapomenout. To si mohu uvědomit, když se pokusím spočítat hvězdy.

Bůh začíná tam, kde na něj čekám

Také mi to usnadňuje uvěřit. Věřit, že Bůh začíná tam, kde končí mé možnosti. Že se právě vírou mé otázky uklidní a umlčí. Abych dokázala být tichá tam, kde jde o mou nouzi a tíseň. Před Bohem. *...Ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly.* Každopádně žijeme v době, kdy je právě toto pro nás velmi obtížné. Až na posledních pár týdnů žijeme ve velmi uspěchané době.

Skládat naději v Hospodina je pak pro nás značně obtížné. Čekat na Boha. Dokud On nezasáhne. I tehdy, kdybychom nemuseli čekat tak dlouho jako tehdy Izraelci - museli vydržet 70 let – téměř celý lidský život, než se mohli vrátit do své vlasti.

Mám ráda rozhovory s lidmi, kteří žili s Bohem stále: „Byly chvíle, kdy jsem ráno nevěděl, jak zvládnou přežít celý den – až do večera. A Bůh – ten mi daroval sílu. Vždy jen tak akorát – pro ten jeden den. A další den – opět přesně tolik, aby to stačilo do večera. A tak jsem věřil ze dne na den. Bůh vždycky začínal tam, kde jsem si myslel: Teď už jsem skutečně na konci.“ *Ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly.*

Bůh začíná tam, kde končí moje pokusy věřit

Bůh začíná tam, kde končí mé vlastní možnosti. Tím se mohou utiřit i mé bouře víry. Někdy selháváme sami před sebou – ve víře. Máme plno otázek. Máme „znavenou víru“ a duchovně jsme „vyhořelí“. Každý, kdo se někdy dostal do takovýchto úvah, si může nejprve vzpomenout na Ježíšova slova: *Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem pozvat spravedlivé,*

ale hříšníky. (Mk 2,15). Neshromažďuje kolem sebe hrdiny víry, ale ty, kteří rozpoznali svou vlastní chudobu. Nevolá ty, kteří dělají všechno správně, ale ty, kdo vyznávají své hříchy. Přesně pro ně je tu jeho odpuštění a jeho síla pro nový život. Ne nový život ve vlastní pěst, ale v živoucím spojení s Ježíšem Kristem. To, že vůbec mohu věřit v Ježíše, to nevychází ze mě. Tuto víru nedokážu sama od sebe nějak vyvolat, i kdybych se snažila sebevíc. Tuto víru v Krista mohu pouze dostat. Jako dar z Boží ruky.

Létající orel

Izaiáš k tomu používá nádherný obraz: upomíná nás na orla. Aby takový orel vypadal skvostně a přitom zůstával stále schopný letu, musí se jeho peří neustále obnovovat. Takové „přepeření“ trvá asi tak půl roku. Období, během něhož se postupně vymění všechno peří od hlavy až k ocasu. Jako by z ničeho vyrůstají tato perka. Orel nerozumí tomu, jak se to děje, nemůže svému peří poručit, aby dorostlo, ani nedokáže nějakým úsilím zapůsobit na to, aby rostlo rychleji. Ale Boží tvůrčí síla do něj vložila úžasnou možnost. Tak mu rostou nová pírka a tím zůstává tak krásný a silný. Jako dává sílu orlovi pro jeho křídla, tak *dává zemdlému sílu a dostatek odvahy bezmocnému.* Ať je to tam, kde se už nemám na co zeptat. Nebo tam, kde si myslím, že na mě Bůh očividně zapomněl. Nebo tam, kde mě jako věřící dohání moje křesťanská neschopnost a má vina mě stahuje k zemi. Všude tam začíná Bůh – tam, kde končí naše možnosti. Tam mohu vstát, pokud jsem upadla. Tam se mohu *vznášet jako orlové.* Stojí za to čekat na Boží zásah – a pevně v něj našemu Pánu důvěřovat. *Ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jak orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení.* AMEN

Píseň 272 Jak vítati mám Tebe

modlitba

Pane Bože,

každé Velikonoce, když prožíváme radost z Kristova vzkříšení, si připadáme jako ti, kdo byli vyvedeni z temnot. Znovu je mezi námi ten, který přišel zachránit to, co zahynulo. Chceme svou víru a radost předat svým dětem. Dej, aby poznaly, že bez Tebe jsme bezradní, dej abychom před nimi nezastírali, že sami potřebujeme odpuštění a posilu. Chceme svou radost předat i okolnímu světu. Chceme lidem ukázat, že to, k čemu jsou lhostejní a co někdy pokládají za zbožné pohádky, je nadějí a oporou i jejich životů. Dej, abychom byli přesvědčivými svědky, kteří nepřemlouvají okolí jako agitátoři, ale dovedou myslí osvětlenou vírou vysvětlit cestu života. Bože, odpusť nám, že jsme falešné představy našeho okolí někdy podporovali svou ustaraností, malou ochotou přiznat se ke své naději a někdy i špatným příkladem. Bože, dej nám svého Ducha, abychom dovedli přesvědčivě vyjádřit, k čemu nás vede velikonoční zvěst: k jistotě, že to, co dělal Kristus, má budoucnost před Tebou, takže žádná dobrá lidská práce není marná; že Tvé vůli odpovídá láska, touha po lásce, touha po bezpečí a domově i žízeň po pravdě; že toto všechno nezůstane nenaplněno, že obraz Tvého království spravedlnosti a pokoje není jen vidinou, ale protějškem i poslední budoucností tohoto krásného, ale svému poslání se stále znovu odcizujícího světa; že Tvá církev je přes své hříchy a svou roztržitost poslem nového věku, pokud nezatají, že Ty, svatý Bůh, ses přiznal k Ježíši Nazaretskému. AMEN

Poslání 1. list Petřův 1, 3-9

3 Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději. 4 Dědictví nehynoucí, neposkvrněné a nevadnoucí je připraveno pro vás v nebesích 5 a Boží moc vás skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase. 6 Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, 7 aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus. 8 Ač jste ho neviděli, milujete ho; ač ho ani nyní nevidíte, přec v něho věříte a jásáte nevýslovnou, vznešenou radostí, 9 a tak docházíte cíle víry, spasení duší.

požehnání

Hospodin Ti žehná a chrání Tě, Hospodin rozjasní nad Tebou svou tvář a bude Ti milostiv. Hospodin obrátí k Tobě svou tvář a obdaří Tě pokojem.
AMEN

píseň 378 Bože, jenž jsi v nebesích

Pokud chcete přispět na pravidelnou nedělní sbírku, kterou v těchto týdnech nemůžeme vykonávat, máte možnost vykonat tak na číslo účtu našeho sboru: 1622259329/0800